

קרן אלקלעי-גוט

שירים על טבעיים

תרגום : אורית קרוגלנסקי

גוונים

KAREN ALKALAY-GUT
PARANORMAL POEMS

Translated by Orit Kruglanski

תמונת השער: יובל גולדנברג

עיצוב העטיפה: בעז רוסנו

רב תודות להם וגם לאסף גרי לרחל קרוגלנסקי, שרון ארנה, ליו מגנס, אורית אלקלעי,
אורן אלקלעי, דליה גוט ושרון מולדאבי

שירים מקובץ זה פורסמו באנגלית בארצות הברית ואנגליה וזכו בפרסים הבאים:
פרס ארבון 1993 (ARVON), ופרס מבחר הקוראים בכתב עט "פראירי סקונר",
1992 (PRAIRIE SCHOONER).

עורך: עודד פלד

ביצוע: מריצה רוסמן

הספר רואה אור בסיוע קרן עמו"ס

מסתב: 965-411-210-8

תשנ"ז

1997

©

כל הזכויות שמורות
להוצאת גוונים ולמשוררת
תל-אביב, רח' בריכוכבא 29
טל: 5283648

סדר ולוחות: "סדר-צלם" – כל-סדר" ת"א
דפוס בני שאול

ಶಿಕ್ಷಣ ಬೋರ್ಡ್

ಬೆಂಗಳೂರು -

ಬೆಂಗಳೂರು

ಶಿಕ್ಷಣ ಬೋರ್ಡ್

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬೆಂಗಳೂರು

וְיִשְׂרָאֵל

— דָּבָר אֶחָד

לְדַבֵּר עִלְיָהּ

וְיִשְׂרָאֵל — אֲנִי מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל

וְיִשְׂרָאֵל

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל

וְיִשְׂרָאֵל

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ אֱלֹהִים

וְיִשְׂרָאֵל מְדַבֵּר

אֵלֶיךָ

משיקים

.1

כל היום מעבירה את נדיה
על כספם של אחרים,
סופרת את מה שיצטרכו
בשכיל מסע העסקים לטוקיו,
נרח הדבש בטורקיה, החפשה
לה הוא זקוק (תראי איך
רוצדות לו הדיים) בלוגאנו.
כל היום סופרת כסף
זר, בלי שום רצון משלה
לשבת כאן בבנק הזה
כל כך קרובה ורחוקה כל כך.

.2

אז לילה אחד אני דמות
בחלום של איזה מישהו
והתפקיד שלי לא גדול במיוחד
ואני לא דוברת את שפתו
אז רב הזמן אני מאחורי הקלעים
מחכה לרגע בו יקראו לי
למלמל כמה מלים בצרפתית
בפניו השותקים של החולם.
אני לא מבינה למה —
אני אומרת לזה שנדמה לי הבמאי.
מה אני עושה בחלום הזה —
מה התפקיד שלי, מה המניע, סטן?
האיש פוער זוג עיניים גדולות
ומת, או נמוג בעוד אני מסתכלת.
והנה אני, מאחורי הקלעים, חושבת —
אין לי משהו טוב יותר לעשות
עם הזמן שלי

4.

אין אנשים נעשים יקרים זה לזה,
אין הם לא מתמייצים את הנסיונות, מתליקים מבלי משימ
מתרפסים תפירים? לפעמים אני פול פול אשת
שולמית שאמרו לי משהו חשוב רק בשנה דקות
אמר ששקטתי. אמר פול אני מתקשרת
"סליחה שחייתי פזאת אטומה — חייתי צריכה להכיר
למצבך." אז אני היא אמרת "אין מצב?"
ואני מבחינה שאני שחייתי, קאלי שבתובנות שלי
עד פרי פול ששכחתי לה. או אני היא סתם אמרת פרי
להגן על עצמה מהחייך הגשה שלי. ואני
אני מסתערת, נחמת לה עוד קצת קבל
להגן בו להלאה.

3.

או להלה אמר היא פאה לבקר אותי
ואני רואה אין היא נעצת עינים
— היא שוב נעולה על האובססיה הדיא.
אולי בעצם היא לא, אבל אני מבקרת להגן
על עצמי אני לא יכולה לסבול את זה שהיא
מתחילה להכיר על "מערכת
החיים" שלי. אין לה, אני אמרת לפעמים,
אבל זה מבאב לי להבאב לה פגעט כמו שזה
מבאב להגן אין זה להיחל פמבאב.
אלהים, היא חיה
דרכי כמו שאלי פנים נהם
— הפן נחיר, הפחד שאלי, הפחה
לשוכי. אין לומר לה שמתמא לעצמה חיים משלה —
אין אני יכולה להחיל אותה החוצה לחול
להלה לומר לה להי פמבאב אין משהו להניח
בו את שפתי.

מזימה שגרתית

1.

אֶפְלוֹ תִיכֹחַ, עַם גִּוְרָה
וְגִוְרִי, הַיְהִי מְחֻשָּׁב. הוּא יְכוֹל הַיְהִי לְהַיְהִי
דָּג מְרֹהֵם — שׁוֹלֵה אֹתִי
עַם זֹאת מִשְׁאִיר לִי אֲשַׁלֵּה שֶׁל חֹפֶשׁ.
אֶבֶל אֲנִי אֵינְנִי דָּג — וְדַעְתִּי מִקְּסִיטִי
הַבְּנֹתִי אֶת הַרְשָׁת, עַם זֹאת
אֶהְבֵּתִי אֶת כָּל חֲשׂוֹבָיו הַנִּסְמָרִים.

2.

אֵיזוֹ נִפְשׁ אֲצִיֵּלָה
אוֹמֵר לִי צִלוּ (אוֹ צִלִּי).
כִּאלֹהֵי שְׁלֵא יִדְעֶת
מִי אֶתְּ אוֹ מִי
אֶתְּ בַּעֲצָמָה
אֵלֶּי אוֹצְרוֹת אֶתְּ קוֹצְרוֹת
מִמִּשְׁחֵק הַדִּיג.

5.

הַנֶּה, פֶּאֶן אֲנִי הוֹלֵקֶת עַל חֶבֶל דָּם לִיד הַנּוֹר הַשְּׁנֵה שְׁלֵף
רוֹעֵרֶת בְּנֶשֶׁם מְנַשֶּׁה לְחֹשֶׁב מִה לְעִשׂוֹת עֲקָשִׁי
כִּשְׂמֵת מְסֻרָבֶת לְפָנַי הַלֵּוֹן.

פֶּאֶן אֲנִי בַּלְוִיָּה שְׁלֵי מְבִיטָה לְמַעֲלָה עַל דְּמַעֲוֹתֶיהָ.
הַמַּעֲלֹם דִּי סִטְנֻרְרִי אֶבֶל הַאֲנָשִׁים אֲמַתִּים.

פֶּאֶן אֲנִי בַּמְרֻפֵּי רִחְבַּת הַרְקוֹרִים,
מִלְשָׁבֶת אוֹתָהּ מִבִּין הַצֵּלִים
לְרַגַע שְׁלֵף לְאוֹר הַנְּרֻקוֹרִים.

פֶּאֶן הַשְּׁלִיטָה הַבּוֹדְדִי, נִפְּחָה אֶל הַמַּעֲלָמָה,
קוֹבְעַת אֶת גּוֹרֵל הַאֲפֹת, לְבִדָּה.

מלכושים

1.

פארוני

שמלה ערבית; ישנה

מאשי שחור.

אני לוכשת אותה

ועוטה מינימות

זרה.

— פלי מקפה —

אבל תקנה

משהטת את שדי,

זרבי, תעוטה

הלכתי,

פרמית פתי,

ארטיפיית

מפסחורי

ארצות הפונות.

אלינור רינגבי

פאשפורה את הפביסה פבקר יום ראשון

הכתונה שפל התחמונים שלח נעלמו.

לא היה בדם שום דבר מאיזי, פשום אפן לא

קטי — פשוטים ושמורים מקנה. שום ספר

אין לאף אחד לרצות להקליל אותם פאזיה מרהים.

ובכל זאת, הם אינם. לא נשאר אפילו זוג אחד. ולאן

יכלו להעלם. הנבר שפא אומול לארחת הערב עוב

הקנים, ונקש בעקביו פייציאה מהדלת.

האם הוא בקר פנודר המפטיה, חשט

פסל הפביסה, מלא פיסיו פתחמונים?

פשה עגום מאבנו, אמרה לשדפיס התחמונים

פארון — מהאנים פארחת ערב

ולבר פמשה הששקה בוערת — גם לי

ונם לאורחי.

4.

מקירת התנאים

קובעת

שמש לי פבר

פל מה שפכ'לתי ל'לום

ל'לפשי.

לא טוב

מצב הענינים

השבע המפ'רד הנה

פאילו אין עוד הוד'שנאים

ל'רעב ת'צי'רה

2.

ארצו המהפ'שית ת'שיו

שפל פ'ר א'הבתי

ש'שקפ'לתי עב'ר י'ל'יי

נ'ל'לם

תפקי'דים ש'ש'תקו

פ'ל'ט ש'פ'נה

פ'מת'נה או מה'ש'ה לו

ג'ם י'ת'ר

3.

כ'ש'ה פ'ע'מים

כ'ע'מ'רה מ'ול ה'אר'ו

א'ני ב'ול'רת ל'כ'ס'ו'ה

כ'ת'ע'א'ית ה'ש'ח'ו'רה

כ'ס'ו'ר ה'ש'ח'ו'ר

מ'ר'יו ה'א'ל'מ'ו'ני'ים

ש'ל מ'פ'ע'יל ה'כ'פ'ות.

7.

אני עומדת שעה מול הארון
שוקגלת את מעולותיך של כל שקלה
פראשי — בלי לקוה כלום —
זכרת את מעלליך של כל
פריט לבוש פאלי הוי
צייד לקרב, שריון חזות,
קננים, קסדות — כל אחר
והורוותרו בפולקמה — אף לא אחר
משלם לך להתנשאות

בסופו של דבר אני לוששת
ישאנלי, ישן מוששי שחור
— תרב גאמנה
המנונה
מול פני הונון.

5.

— אומר —
תטן אומר —
לקה לבובו כל פו תרפה על שקלה
שלא מלקשי יתר אף פעם

היא עונה —
אני אקבר בה.

6.

הורדים מנחמים פתקריים
פרי שיוכלי
לתוד לעפר
ללא עבבות

הן סיפטיק פיפריטיס, פאבי תפטר

קליים יתר הודות לטענה

האונות, סבל

מתלה מצמיחה

מפחה הודות לסבל קבוע, קבוע

למצפה אונות.

אור התחיה עם היריאו של פורי.

פתאום דמותו פוקחת עינים פאלו ירע

שאננותו מרבידים עליה. וגם מספר השליונה של אפול.

מפנים למעלה, גרים ורגלים קשוחות שני הארדים.

אבר הפירוש בפרק השנה לענני מרמשים.

— שובקנה של טובה בפרקה משלי —

פחה בנאלי ספוגי השן את ענני עולמו

— מרמט הוא קל קלן כל קב מהכל, רק קצה קצהו

של גון — נקוב סבות, קורב במקצת — משפחה

מחווה לכוב פלניגן

אני נכנסת לתרוי של בוב פלניגן,

שם יושבים הוריי מפיניקס ליד הפשה,

וראמת ערירי גיה פשוט לומר שלום

וכמה אני מתשקמת מהטעורכה — פלומר

אר אחר אחר מהגלגלה לא העו אפילו

לחפריע לו בחרו בשעה הארוכה. אכל אני

מתעששת, מתמחה במבוכה

אננותו לוחצים גדים ואני מביטה אל עמק ערירי הערירי.

חלבת לרבע שאולי תמקצו שלו לא באמת הפעל,

מספרת לו שגם אני משוררת ומישוראל וכל זה

שאני מצטערת שהפרשתי לשיחה המשפחתית.

אכל — אליהם! — מחוי לתור העה כל תחיים שלו

קאב — השייר השקף את קירות הגלגלה, מקבצים

אותך לתור דרך מפלים פאלי הנבים להוביל אותך פאף

כדי שתפגס למקום פנה.

עד שהבנתי כבר הייתי בפנים, טבלאות בית ספר קטנות

מסבירות את השנויים פננה, צלמי רגלון מראים את השתלה,

ותעגיל בפטלה, דלי קטן עם בפת סופרמן

ולשט עור, קביית משחק עם נאותיות C.F.J.C.M.F.J.

דרכים לאהוב : מונולוגים

1.

“יש דרכים רבות לאהוב”
אומר הפזמונאי שפזמם לך
על מציאת פזיר.
קשהוא צועד לכיוון אחר
הוא כמעט נאה.
קשהוא פזיר שמאלה
נתשפת האלקת הארשה
מקלעת מנחה את השעור.

“אחרי הפזמונאי עברתי במהלך הזמן
לתילים המשוררים: הנה שם איש אחר קטן
עם קדם קרב, עציפי ופזיר, שמהאדם נזרא
בקטנותי קנדה, והפזיר קרה לקשף
את הפזמונאי לבד. יום אחר הוא התחיל
לשבת לידו באחריותו ולשפתו לו
קלב על תרגיל. הנה הנה רעיון מצינו.
אבל השפזמונאי לא הביא את הפזמונאים.”

אני מקפזמתי קביצי פזמונאים.
אני הנהייתו של אלה צומח.
תפזמונאי פזמונאי קציר.

בולם השיקומים

מעשיר את פזיר הפזיר
הופך אותו לתזונה
כפלישה בלתי נראית.
כמו צמוס לפני שנושעה נביא.
מסתובב לו וטובר את הארץ,
בולם שיקומים.

האשה שהיא אהוב אינה
הצורה מפזיר — אני אהבת אותו על קף
שהיא מתיקניט להצמד לאשה זו, עם כל
השורה של הרכיבים הפזמונאים והזרות
של גולדה, קנדה, קנדה והשקפה. כל קף
מזקנה, האהבה הזאת, כמו מים מן הפזיר

3.

פמיים שקבעו להפגש
תנה מתעורר לפעמים מתלום:
מרתו אותו פרבש
ועקשיו הוא לא יכול להפגש מתוכננים.
שעות לאמר מפן תנה מבחין פתאים
שהוא עוד מסלק מעליו תרקים דמיוניים.

אבל הוא תיב לה, תנה אומר, את התודעות
לומר לו את מה שבלבך.
תרי בסופו של דבר היא סדרה לו
את הכל: תירך המפארת,
תעבורה תפדוקה שתמיד רצה,
תהדקות לספק.
תראה שכל מה שרצתה בתמורה
עקשיו קשהיא כפר ארשה ללשפון,
הוא לשותת.

למה היא רעבה כל כך לתוכותו
זו תירך משש — גברת — הוא רצה לעצק
— זה גמור. את לא יכולה לעזוב את זה בתמורה?

2.

תיו גמים פתם שקבה בפשה
מתקנת מתלה קשה — משחה
שגורם לו לתרגיש אשם,
לרזק אל משפב תלה. ואז
הוא תבין פלצם עד פשה...

אבל פאן אפילו היא
לא תלה לתמשיו לפנתו:
הוא לא אדם רגיל,
הוא לעולם לא ינהג
לפי תסריט סטנדרטי. "אה,
אחוב מתוק, זאת תספך
שאני שבתה בקמיה,
תגלל שלף לא תיו
גם תפוזות תבי דרסטיית שלי"

6.

פסחה דרביים
 יש, אמה שואל,
 נצב שמעוה חמיר
 להמשיך קורמה אפלו פשפזעים פכדים
 חוקמים את דרפך. פל אמת מהשאים
 שאהבת ששעה היתה לרביא דך אשר
 לו רק נדעף לפנות פשהגמף לאבנים.
 לפעמים עצם הלחץ
 של ראשך עליון
 פרים להן לחמור
 פמו סייפוס
 מול
 הפלחי נקני.

7.

פענך היתה
 אמת מתבונן פי חמיר
 פנורית,
 מסובב אותי לקאן ולקאן,
 בותרן הפל.

אמתנו במשח נשואינו
 צועקים קופותיה פה אמת
 וזהו רעד וקנת פקצב
 ואז אמת מתגלגל הצדה
 קורא פשם
 אלתי.

4.

לילה אחר, אני אומרת, אני אנגלה מאין
 מגיע האי-שקט הזה. אני אפן לו לעלות
 פמה שהוא רוצה, להפחם, לראות את הפךוח
 שפיר כבילים מסקמים וכבילים קענים.

לפי נחפס פמו אסיר נמלט.

אני מוכלת, ראשי מפפל, פתורה אל הוולם והמקבל.

5.

“אף בטוחה,”
 היא לוחשת אל חוף הערב
 “שאין לי ספורי”

ואני פפוטבח
 לבנה משחח וביחיות
 עוצרת לשקל את קרבחה
 לפני שאני נדה פראשי

העל טבעי כחיי היום-יום

זה לא עונן גדול
ככל מקום יש מלאכים
לפעמים אגמנו מארחים אותם

מישהו יכול לוטר שהוא לא היה פאן?

אני נוסעת ל-

במור שדרות רגח

וקאטו מקרטע בשלישי

זה קורה פשוטי נוסעת לאט מדי

אני מסובבת את הראש פשוטי מורידה הלוח

ורואה לרדי רגל

לכאשר באמר צברדין משבת, חום

עם נטייה קלה לסגלגל

הגדוין מאין, מקל מדיק

יורד מהכרך — מעולם לא ראיתי

גון ערין קוזה, אני אומרת, והוא משיב

(זה אוסקר וילד): פיום, אני יכול להגשים לפעמים

אפילו את התולמות הרי פרועים שלי.

— אני פל פך שמחה שאמה מאשר.

— זה לא פריקן מה שרית קוראת לו אשר

ישוב הדעת הנה שפשיגים

במשך הזמן ועם השחרור

מעל הפשו.

אריאל

מה עסיסי

הפשו

שפועננה ל-

רוחות.

ואז הוא נגמר

ובקל פאבי

אתן זכרות

טאבנות

נולשים יומר

תיקים פרם

רעבתי

ואבלתי

רעבתי

ואבלתי

רעבתי

ואבלתי

אני לא רוצה לאבד את זה
אבל כמעט הנצתי הביתה ומי יודע
מה יחכה לי שם וישנה את האוירה,
או בך שותו אני עוברת את הפניה שלי
וממשיכה לשפת הים. כמעט שוכחת שמהרתי
להגיע הביתה לשרותים
הצורך הלוחץ עבר.

— מה פתאום התלפט לקפץ לבקור?
אני לא מדברת בקול רם,
והנהג לידי ברמזור רואה
רק את הצפיה, ומתמר על
העינים הנוצצות, השפטים הפשוטות,
זרק לי הנמנה שגרתית.
אוסקר מתוץ ומשיב שאותו רעב
בעיני לפיו ידע הנהג
שהוא יכול לנסות להזמין לקפה
הבטיח גם לו שאקבל בכרחה
שיחת רפאים.

— זה יותר משיחה,
אני מרגישה כזאת קרבה. האם אהיה
קבאב קר אם גלף יחד למטה?
— אני חושש, יקירת, שלהסוף.
בכל זאת, נחמד
שהצעת.

בסופו של דבר השלפוהית מנצחת
ואני נאלצת להפנות את האוטו הביתה
בקשי הספקנו לדון
בתדנות השקר וכבר הגענו
אל התנה והוא געלם
בלי להבטיח דבר.

αἰετὶ ἐκείνῃ·
 ἄλλ' ἔπειτα ἐξ ἑοῦ ἐκείνου
 ὁπότε πάλιν ἔτι
 ἔτι πάλιν ἐκείνου ἔτι πάλιν
 ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ἔτι πάλιν ἐκείνου ἐκείνου
 ἔτι πάλιν ἐκείνου ἐκείνου
 ἔτι πάλιν ἐκείνου ἐκείνου
 ἔτι πάλιν ἐκείνου ἐκείνου —

ἔτι

ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου

ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου — ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου —
 τ'

ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου

ἐκείνου ἐκείνου

ἐκείνου

ἐκείνου —
 ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 τ'

ἐκείνου

.3

וימה בנוגע לתדרים שנועלמים
כשאת יוצאת מהם, האוטובוס
שמתגנבך ברגע שאת יורדת,
העיר שנוצרה
רק בשביל סצינת הבקור שלך.
שלא נמצאת על המפה —
שלא קימת בכלל
בעולם
האמתי? מה
עושים עם
כל המקומות האלה
אחרי
שאת עוברת?

.4

גנים שחלצו
משחררים ילד,
עם אותו רגוש חלקלק
שכל אם זוכרת,
והילד גדל, משמנה
כל שנה, ואז עוזב,
מתכחש לך, נעלם
בתוך גיונגל שמעולם לא התקרבת אליו —

האם את ממשיכה להיות אם?

.5

אף פעם לא אהבתי אותו
את יודעת — אין שום הוכחה
שהרגש הזה
היה קיים

אין עדים
אין תעוד שאי אפשר לומר
שלא היה פנטזיה

.6

מעולם לא האמנתי
בשקרים
אלא אם הם סותרים
עדות
של מישהו אחר

מעולם לא האמנתי בזמן
שלא הסתגברן
עם שעון של מישהו אחר

שאר מן ארצות
הגוֹלִים וְשָׂרֵי

לֹא זָמַרְתָּ אֶת אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל וְשָׂרֵי
6.

לִיְהוָה אֱלֹהֵינוּ
7.

וְשָׂרֵי אֱלֹהֵינוּ
8.

וְשָׂרֵי אֱלֹהֵינוּ
9.

וְשָׂרֵי אֱלֹהֵינוּ
10.

וְשָׂרֵי אֱלֹהֵינוּ
11.

12.

כלל הזוהר

מִשְׁפַּחַת מַלְאָכָה
וְשָׂרֵי מַלְאָכָה
אֲחֵרֵי מַלְאָכָה
וְשָׂרֵי מַלְאָכָה

מִשְׁפַּחַת מַלְאָכָה
וְשָׂרֵי מַלְאָכָה

מִשְׁפַּחַת מַלְאָכָה
וְשָׂרֵי מַלְאָכָה

מרק אהבה

1.

ובזילקה הנהי, בתלומי
 אנו מלזים את ילדנו
 למקנאות השוקרה, ספוגים
 צמק בקרקע מפני צינם
 של אנשי היום-יום.
 לכל יראה מי שלא לפד באהבים
 את האוהבים פסקלננס העמק
 מגלים את גופם שלקום,
 לומדים ערטול —
 להחמגז מפלי לשקצ

יד מלשפת אוהי, אני מתעוררת
 מקרבת את גופי לאיש שלי

2.

מה כבר נוכל לספר לילדנו אודות האהבה.
 הדור שלנו הוא שחשף לראשונה את
 הפצעים לאור הפתוח, עצב מצלקות
 מקורעים נאים, סחט הונה מפאב
 הפגנה. יושבים בבית הקפה,
 מביטים בכנותנו החולפות על פני
 גברים שצטרפות היו לאהוב ופוגשות
 בבוואות של אמלולתן, מי שלא יוכל
 לגרם לטן אשר, מאמללות
 את הגבר הלא נכון.

3.

אשה זו, ששירי
 נגרים מלכה, מודרת עצמה
 בעינו של אחר — ככל שהוא גדול יותר
 גדולה השהשקפות
 ככל שהוא רחוק יותר
 היא רואה יותר מעצמה
 וכערב היא מתנה אהבה
 לגופה שלה — רוחצת שצרה
 מצפה את אצבעותיה
 לפני הפניקור

4.

ועל האיש הזה, קולו הנב
 רעב ורעש, איני יודעת פלום;
 על דירתו —
 הסלון עם שמי הפורסאות
 הפונות למוסיקה:
 נדיו, טיפ פפול,
 קומפלט דיסק, רמקולים —
 אסף המקליטים מקיר אל קיר
 (אלהים, הוא שולף אותם משם
 באלו ידע איפה כל אחד בעיניו עצומות)

כל האנשים בכל השירים
 לגמרי לכד במקליט שלקום

7.

פּוֹשְׁקֵת הַנְּמִים
שֶׁלְפָנַי הַרְוֹת הַפִּיר
כֵּל מַנְעֵ הַיָּד
יְהִי.

8.

לְפָנַי אֲהַבָּה,
הִיא מְבַשֶּׁשׁת.
הוּא מְסוֹכֵב אֶת הַגֶּב

הוֹרֵה רַבִּיה.

9.

מָה אֲנִי חֲבִיבִים אֲתָר לְשׁוֹי בְּמִשְׁחַת הָאֲהַבָּה
וְמָה אֲנִי חֲבִיבִים לְעִצְמוֹנִי
וְאִיזוֹ בְּרָרָה לִשׁ לִנְי —
כֵּל כֵּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים אֲהַנּוּ בַּמִּשְׁחָה
כְּמוֹ בְּבוֹשְׁקוֹת רוֹטִיּוֹת
אֲמָא בְּתוֹךְ אֲמָא בְּתוֹךְ אֲמָא
אִו קִטְעֵי פְעוּלָה בְּכֻרֵט אֲשִׁי
אֲנִסוֹרָה דְּקִיּוֹת קִטְשִׁשׁוֹת
נְשׁוֹת פְּאֻסִת.

10.

עַד מָה תַּחֲלִיפִיּוֹם הַם, אֲבָרִי מִיךְ
וְתַחֲשׁוּקָה, בְּמָה הִיא סְפָצִיפִית

5.

”שֶׁכְּבָהֱי עִם מִיָּק גִּ'אֲגֵר”
פּוֹרְבֵת מְבֹרָהֵי מַשְׁלֵיפּוֹרְנֵה
אֲתוֹרִי שְׁנִיִּים שְׁתֵּלְקָה
לְשִׁפֵּב עִם מִיָּק גִּ'אֲגֵר
”וְכֵל הַזֶּמֶן בֵּן מְשִׁבֵּהֵי
עַל אִיזוֹ שְׁתֵּלְקָהֵי
לְשִׁפֵּב עִם מִיָּק גִּ'אֲגֵר”

6.

לְפָנַי מִיָּק גִּ'אֲגֵר CAN'T GET NO
SATISFACTION ? תְּסַפּוּן תּוֹרִי תְּבַטֵּחַ

וְלֹא — יִישֵׁב לְנִי פְּסָפּוֹנִי.

וְמִי שֶׁאֲהַנּוּ בַּמִּשְׁחָה
בְּכֵל לֹא נִרְאָה כְּמוֹ
הָאֲנָשִׁים הַמְשִׁלְמִים
בְּסִרְטִים.
יִתֵּר מִרִי תְּבַטֵּחַ לְנִי
מִכֵּרִי שְׁתֵּלְקָבֵל
אֶת תְּעִנְנוֹתֵינוּ
פְּפִשׁוּטִים.

.13

ומה אם תפיל
לתוך אמבט מלא
מרק אהבה עם
ובעוד אמה נח שם, שבע,
תפנק מתקנני, מתקנני,
לכך אותך פאחיות
ירקות רביקה

.14

תאשה הני מבגרת שאני מפרך
מראה בבעי אבות על תאמת.

פפריטים
בסציונות מין
היא הופסת את שדה,
ולחשת ותזרת "אוי,
הלל, הלל"
והיטס נותר פסוף רעב
לנצרה בין זולעוהיי

.11

מה קל יותר מאובקסיה —
ל'אהב את מי שלא משיב אהבה.
פל קף נקני, לקבט פדור
אחר פדור למגיל ריק
אמה לא מצפה שהוא יחול

ואז הוא חוזר
ותפלקק הולקף
מרפב
קמעט
פלתי אפשיי

מלשפונ, פתונעיה,
מסקני.

.12

קכל שאמה מתקרב
קף אמה רואה פחלות
קף אמה יותר נהנה
קכל שאמה נהנה יותר אני
קף אמה פחלות
מארהב

שבו מרקק
השאר קרוב

אתה הערפת שיר זה

לשם כך חפשיתיך
חשבתני על הרעד הזה
עצמה שתפתח
הפליאה הזאת
שלא ידעת

אז

גבר צעיר בחלומי
נותן לי מרק ערשנים
בחיוך חם ועמק
שאני שמחה לחלק.
הייתי רעבה והאכלת אותי
מרק. אני אומרת, ורואה
שהוא דומה לילד שאהבתי
במרחק שנים רבות,
לאח שטפל באבי
ימים צדינות וחסמות
בימים שנטה למות.

תגובת קורא

למה אתה משתמש בי, יקירי?
להרחבת אפקיך, הגדלת
מאגר הנושאים שלך לשיחה?
רוץ ספר לחכמה על האשה
שאמה קורא (כאלו בבשת אותי
בשפענות כמה שורות ארוטיות).
יעיד השיר: שירה היא ההפך
מתקשורת. לדעת אותי כך
זה לא לדעת אותי כלל.

אך אם קראת אותי
והבנת, ולו מעט,
אולי עדיף שתשא
למה אני משתמשת בך?
אתה, יקירי, משמש
להרחבת אספי, הגדלת
הנושאים שלי לשיחה,
לשמיעת הדים שלי
שאמה רואה בקריאה.
אבל אנחנו שנינו כבר
נגועים באותה אמת:
שירה היא ההפך מתקשורת.
כביכול מכירה אותך,
ובעצם אתה פרי דמיוני.

סדר השירים

5	לא אנשוך
6	אוכל
7	הזכירי לי
10	משיקים
15	מזימה שגרתית
16	אלינור ריגבי
17	מלבושים
22	מחווה לבוב פלניגן
24	בולס השיקמים
25	דרכים לאהוב: מונולוגים
30	אריאל
31	העל טבעי בחיי היום-יום
34	שיר
35	נפח זמן
39	כלל הזהב
40	מרק אהבה
47	תגובת קורא